Аҳамияти интизоми фарзанд ва эҳтироми падару модар

Кӯдакро ба роҳе, ки бояд биравад, тарбия кун, ва чун пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд. Масалҳо 22:6

Барои падару модарон

Инак, фарзандон мероси Худованданд, ва меваи бачадон мукофоти Ӯст. Забур 127:3
Ҳар кӣ асои худро дареғ дорад, аз писараш нафрат мекунад; Масалҳо 13:24
Дар тарси Худованд эътимоди қавӣ аст, ва фарзандонаш паноҳгоҳ хоҳанд дошт. Масалҳо 14:26
Писаратро дар ҳоле, ки умед ҳаст, ҷазо деҳ, ва ҷони ту ба гиряи ӯ амон надиҳад. Масалҳо 19:18
Беақлӣ дар дили кӯдак баста аст; балки асоиислоҳ онро аз ӯ дур мекунад. Масалҳо 22:15
Ислоҳоти кӯдакро нигоҳ надор, зеро ки агар ӯро бо асо бизанӣ, намемирад. Ту ӯро бо асо мезанӣ ва ҷонаш аз дӯзах раҳоӣ хоҳӣ кард. Масалҳо 23:13-14
Асои ва мазаммат ҳикмат медиҳад, аммо кӯдаке, ки ба худаш мондааст, модари худро шарманда мекунад. Масалҳо 29:15
Писаратро ислоҳ кун, ва ӯ ба ту оромӣ хоҳад дод; оре, ӯ ҷони туро шод хоҳад кард. Масалҳо 29:17
Ва ҳамаи фарзандони ту аз Худованд таълим хоҳанд гирифт; ва осоиштагии фарзандони ту бузург хоҳад буд. Ишаъё 54:13

Ҳар кӣ писари худро дӯст медорад, ӯро борҳо эҳсос мекунад, то ки дар охир аз ӯ шодӣ кунад. Ҳар кӣ писари худро ҷазо диҳад, аз ӯ шодӣ хоҳад кард, ва дар миёни шиносонаш аз ӯ шодӣ хоҳад кард. Ҳар кӣ ба писари худ таълим диҳад, душманро ғамгин мекунад, ва пеши дӯстонаш аз ӯ шод хоҳад шуд. Ҳарчанд падараш мурд, аммо ӯ гӯё мурда набудааст, зеро ки ӯ мисли худаш касеро гузоштааст. Вакте ки зинда буд, вайро дида, шод шуд, ва чун мурд, ғамгин нашуд. Аз паси худ интиқомгирандае бар душманонаш гузошт ва касеро, ки ба дӯстонаш некӣ кунад. Ҳар кӣ писарашро аз ҳад зиёд кунад, ҷароҳатҳои ӯро мебандад; ва аз ҳар фарьёд дилаш ба изтироб меояд. Аспи нашикаста саргарм мешавад ва кӯдаке, ки ба ҳоли худ монда бошад, қасд мекунад. Кӯдаки худро ғорат кун, ва ӯ туро метарсонад: бо ӯ бозӣ кун, ва ӯ туро ба вазнинӣ меорад. Бо ӯ нахандед, то бо ӯ ғам хӯред ва дар охир дандон ғиҷиррос назанед. Ба ӯ дар ҷавониаш озодӣ надиҳед ва ба аблаҳӣ чашмак назанед. Дар ҷавонӣ гарданашро хам кун ва дар кӯдакӣ ба паҳлӯяш бизан, мабодо якрав нашавад ва аз ту нофармонӣ кунад ва дилат ғам оварад. Писаратро ҷазо деҳ ва ӯро ба заҳмат каш, мабодо рафтори ношоистааш бар ту бадӣ накунад. Сироч 30:1-13

Барои кӯдакон

Падару модари худро иззат намо, то ки умри ту бар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз бошад. Хуруҷ 20:12
Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун; ва аз ислоҳи ӯ хаста нашав; ҳар киро Худованд дӯст дорад, ислоҳ мекунад; мисли падар писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад. Масалҳо 3:11-12
Масалҳои Сулаймон. Писари оқил падарро шод мекунад, вале писари нодон вазнинии модар аст. Масалҳо 10:1
Ба сухани падарат, ки туро ба дунё овардааст, гӯш намо, ва модаратро, ки пир шуда бошад, хор макун. Масалҳо 23:22
Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ки ин дуруст аст. Падару модари худро иззат намо; ки аҳкоми аввалин бо ваъда аст; То ки бар ту некӯ бошад ва дар рӯи замин умри дароз дорӣ. Эфсӯсиён 6:1-3
Падарро бо тамоми дил иззат намо ва ғами модаратро фаромӯш макун. Ба ёд овар, ки ту аз онҳо таваллуд шудаӣ; ва он чи барои ту кардаанд, ба онҳо подош диҳӣ? Сироч 7:27-28

Эй фарзандон, падари худро бишнавед ва баъд аз он амал кунед, то эмин бошед. Зеро ки Худованд падарро бар фарзандон иззат додааст, ва қудрати модарро бар писарон устувор кардааст. Ҳар кӣ падари худро эҳтиром кунад, гуноҳҳои ӯро кафорат мекунад; ва ҳар кӣ модари худро эҳтиром мекунад, мисли ганҷчин аст. Ҳар кӣ падари худро эҳтиром кунад, аз фарзандони худ шодӣ хоҳад ёфт; ва чун дуъояш кунад, шунида мешавад. Ҳар кӣ падари худро эҳтиром кунад, умри дароз хоҳад дошт; ва ҳар кӣ ба Худованд итоат кунад, барои модараш тасаллӣ хоҳад ёфт. Ҳар кӣ аз Худованд метарсад, падари худро эҳтиром хоҳад кард, ва ба падару модари худ, мисли оғоёни худ хизмат хоҳад кард. Падару модари худро ҳам дар сухан ва ҳам дар рафтор иззат намо, то баракат аз онҳо бар ту ояд. Зеро ки баракати падар хонаҳои фарзандонро мустаҳкам мекунад; аммо лаънати модар пояҳоро решакан мекунад. Бо нангини падарат фахр накун; зеро ки нангини падарат барои ту ҷалол нест. Зеро ки ҷалоли одам аз иззати падар аст; ва модари нангин барои фарзандон маломат аст. Писарам, падаратро дар синну солаш мадад кун ва то даме ки зинда аст, ӯро ғамгин макун. Ва агар ақли ӯ ноком шавад, бо ӯ сабр кун; ва ҳангоме ки дар қуввати комил ҳастӣ, ӯро хор накун. «Зеро ки сабукии падарат фаромӯш нахоҳад шуд; ва ба ҷои гуноҳҳо он илова карда мешавад, то ки туро обод кунад. Дар рӯзи андӯҳи ту ба ёд хоҳад омад; гуноҳҳои ту низ мисли ях дар ҳавои гарм об мешавад. Ҳар кӣ падари худро тарк кунад, мисли куфр аст; ва ҳар кӣ модари худро ба хашм меорад, лаънати Худост. Сироч 3:1-16

Агар мо фарзандонамонро тарбия кунем, онҳо ҳоло гиря мекунанд, аммо дар оянда лаззат мебаранд. Агар мо фарзандонамонро тарбия накунем, онҳо ҳоло лаззат мебаранд, аммо дар оянда гиря мекунанд.

Кӯдакон ояндаи кишвари мо мебошанд. Аммо агар беинтизом пир шаванд, ояндаи кишвари мо чӣ мешавад?

Хамаи одатхои бади одами калонсол онхоест, ки хануз дар кудакиаш ислох нашудаанд ва ба тарбия намегирифтанд. Мо бояд фарзандонеро тарбия кунем, ки аз Худо метарсанд, дӯст доранд ва итоат кунанд.

Ман як пора гили зинда гирифтам.
Ва нарм онро рӯз аз рӯз ташкил дод.
Боз омадам, ки солхо гузаштанд.
Ин мардест, ки ман ба он нигоҳ кардам.
Ӯ то ҳол он таассуроти барвақтро мепӯшид.
Ва ман ӯро дигар ҳеҷ гоҳ иваз карда наметавонам.